

„Ir pasidarė valgiu, tapo duona“

Didžiausias buvęs ir būsimas beprotis yra Jis. Ar yra didesnė beprotybė nei atsiduoti taip, kaip Jis atsiduoda ir kam atsiduoda? Nes beprotybė buvo tapti beginkliu Kūdikiu; bet tuomet sušvelnėjo net daugelis piktadarių, nedrįsdami blogai su Juo elgtis. To Jam pasirodė maža: norėjo dar labiau susinaikinti ir labiau atsiduoti. Ir pasidarė valgiu, tapo Duona. – Dieviškasis Beproti! Kaip su Tavimi elgiasi žmonės?... Aš pats? (Kalvė, 824)

rugsėjo 1 d.

Pagalvokime žmogiškai: du vienas kitą mylintys žmonės turi atsisveikinti. Jie norėtų būti kartu amžinai, bet vienokia ar kitokia pareiga verčia juos išsiskirti. Kadangi jie negali patenkinti savo troškimo pasilikti vienas su kitu, tai reiškia, jog žmogaus meilė, kad ir kokia didelė bebūtų, yra ribota. Ji tegali būti reiškiamą simboliškai.

Atsisveikindami žmonės keičiasi dovanomis arba nuotraukomis, persmelktomis tokių karštų linkėjimų, kad, regis, tos nuotraukoms ir užsiliepsnos. Žmonės daugiau nieko negali, nes jų, kaip kūrinių, galia nėra tokia beribė lyginant su jų troškimais.

Ko negalime padaryti mes, gali Viešpats. Jėzus Kristus, tobulas Dievas ir tobulas Žmogus, palieka

mums ne simbolį, bet pačią tikrovę.
Jis pats lieka su mumis. Jis ne tik
įžengs pas Tėvą, bet ir liks tarp
žmonių. Jis mums paliks nepaprastą,
Jį primenančią dovaną. Tai ne laiko
temdomas atvaizdas, tarsi kokia
blunkanti ir geltonuojanti nuotrauka,
reikšminga tik bendraamžiams.
Duonos ir vyno pavidalu Jis iš tiesų
yra čia savo Kūnu ir Krauju, savo
Siela ir dieviškumu. (Kristus eina pro
šalį, 83)

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/dailytext/ir-pasidare-valgiu-tapo-
duona/](https://opusdei.org/lt-lt/dailytext/ir-pasidare-valgiu-tapo-duona/) (2026-04-11)